

Eva Baltasar

Neutre

Premi Ibn Jafadja
Ciutat d'Alzira

El nom que em van posar,
silenciat com una culpa d'os en os,
és una cendra que no tolera el puny
cansat de fer reviure, a cops, el cor.

EL CRIT

El primer crit és anterior a mi.

La voluntat, immensa com un nadó,
obre la boca i mostra els punts de llet,
encara tous i vacil·lants, amb què demà
donarà forma a les paraules
o traurà el suc vital a l'aliment.—

Des de la funda de carn em criden
a l'aire conductor d'un món segon
els nervis dels queixals.

LA LLUM

Els ulls no es van obrir
per si mateixos.

La llum, que mai hagués imaginat
el gran canal d'un àmbit habitable,
naixia i renaixia constantment
del seu nucli de gel,
prement-me un dit incontrolat
al ventre nu de les parpelles.

Va ser una mà molt més humana
qui em va forçar a mirar,
penjant de l'inrevés,
amb un cop sec, atroç,
que em va fer emergir al cor
d'un joc sobtat de cercles.

NU

La pell és la primera consciència.

La pell dels altres en contacte
amb la pròpia pell és el que activa
el nostre interès pel llenguatge.

Els pocs éssers que estimem
són estimats, sobretot, amb paraules.
Però només la pell els en dóna la certesa.

UN NEN

Jo era un nen
en una col·lecció natural
d'altres nadons com jo, com papallones.

Era un nen
amb ales de color blau cel
i al meu costat, preciós amb ales roses,
hi havia un nadó idèntic
que encara desconeixia
que havia de ser una nena.

HABITACIÓ INFANTIL

Sembla que hi bategui un tercer cor,
dins seu, un òrgan paral·lel al del fill,
perfectament compassat amb la mare,
expectant de vida.

El bressol blanc, com un gran bosc caigut
en pro de fusta nova, deixa sentir el gemec
d'un ésser innocent que creix i es consolida:
l'afany amb què s'embruta.

Les quatre parets, de tons neutres malignes,
instauren el principi habitual de destrucció.
Són les parets de l'agradable sala d'espera,
reductora, on definir-se.